

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kvorum

Dale Carnegie, en välkänd amerikansk författare och föreläsare, ansåg att var och en inom sig bär på "förmågan att öka slutsumman av lycka i världen ... genom att säga några ord av uppriktig uppskattning till någon som är ensam eller missmodig". Han sade: "Kanhända du glömmer imorgon de vänliga ord du säger idag, men den som fick höra dem kan njuta av dem hela livet."¹²

Låt oss börja nu, redan idag, att uttrycka vår kärlek till alla Guds barn, vare sig de är släktingar, vänner, bekanta eller fullständiga främlingar. När vi stiger upp varje morgon, låt oss besluta oss för att reagera med kärlek och vänlighet på allt som kommer i vår väg.

Bortom allt förstånd, mina bröder och systrar, är den kärlek Gud har till oss. Tack vare sin kärlek sände han sin Son, som älskade oss så mycket att han gav sitt liv för oss, för att vi skulle kunna få evigt liv. När vi kommer till insikt om denna ojämförliga gåva fylls våra hjärtan med kärlek till vår evige Fader, till vår Frälsare och till hela människosläktet. Att det ska bli så är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 22:36–39.
2. Mark. 12:31.
3. 1 Joh. 4:21.
4. Luk. 23:34.
5. Författare okänd, citerad i Richard L. Evans, "The Quality of Kindness", *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst. av Edward L. Kimball (1982), s. 483.
7. Se "Injured Boy Flown to Safety", *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22 okt. 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, "Låt kärleken bli ditt livs ledstjärna", *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 60.
10. Se Lärnan och förbunden 121:43.
11. "Maud Muller", i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), s. 206; kursivering tillagd.
12. Dale Carnegie, i, till exempel, Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. (2006), s. 54

Vittnesbördet

Jag önskar berätta för er om de sanningar som är de mest värdefulla att känna till.

Tider av krig och ovisshet har en förmåga att skärpa vårt fokus på sådant som verkligen betyder något.

Andra världskriget var för mig en tid med stor andlig oro. Jag hade lämnat mitt hem i Brigham City i Utah, med bara ett spirande vittnesbörd och kände ett behov av något mer. Nästan hela examensklassen var inom några veckor på väg till krigszonen. Medan jag var stationerad på ön Iejima, strax norr om Okinawa i Japan, kämpade jag med tvivel och ovisshet. Jag ville få ett eget vittnesbörd om evangeliet. Jag ville *veta!*

Under en sömlös natt lämnade jag tältet och gick in i en bunker som hade byggts genom att man radade upp 190-liters oljefat som var fyllda med sand och sedan staplade dem ovanpå varandra så att de utgjorde ett skyddsvärn. Det fanns inget tak så jag kröp in, tittade upp mot den stjärnbestrodda himlen och knäböjde för att be.

Nästan mitt i en mening hände det. Jag skulle inte kunna beskriva för er vad som hände även om jag ville det. Det övergår min förmåga att uttrycka mig, men det står lika klart för mig idag som det gjorde den natten för

över 65 år sedan. Jag visste att det var en mycket privat och personlig manifestation. Äntligen visste jag. Jag *visste*, utan tvivel, för jag hade fått det givet till mig. Efter en stund kröp jag ut ur bunkern och gick, eller snarare svävade, tillbaka till min säng. Under resten av natten kände jag mig glad och vördnadsfull.

I stället för att tro att jag var någon speciell person antog jag att det som hade hänt mig skulle kunna hända vem som helst. Det tror jag fortfarande. Under åren som följde insåg jag att en sådan upplevelse både är ett ljus att följa och en börda att bära.

Jag vill berätta för er om de sanningar som är de mest värdefulla att känna till, sådant som jag har lärt och upplevt under nästan 90 år och under mer än 50 år som generalauktoritet. Mycket av det jag nu vet hör till sådant som inte kan läras ut, men som man kan lära sig.

Liksom med det mesta som är mycket värdefullt, kommer kunskap som är av evig betydelse endast genom personlig bön och begrundan. Detta, tillsammans med fasta och skriftstudier, gör dig mottaglig för intryck och uppenbarelser och den Helige Andens viskningar. Detta ger

oss undervisning från ovan som vi kan lära oss rad på rad.

Uppenbarelserna lovar: "Oavsett vilken grad av intelligens vi uppnår i detta liv, kommer den att följa med oss i uppståndelsen" och "kunskap och intelligens" förvärvas genom "flit och lydnad" (L&F 130:18–19).

En evig sanning som att jag har fått insikt om är att Gud lever. Han är vår Fader. Vi är hans barn. "Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden" (Trosartikel 1).

Av alla titlar som han kunde ha använt, har han valt att kalla sig "Fader". Frälsaren befalld: "Be därför på detta sätt: Vår Fader som är i himlen" (3 Nephi 13:9; se också Matt. 6:9). Vi inser varför han använde namnet "Fader" när vi förstår vad som är det viktigaste här i livet.

Föräldraskap är en helig förmån och beroende på vår trofasthet kan det bli till en evig välsignelse. Det främsta syftet med all verksamhet i kyrkan är att en man och hans hustru och deras barn kan vara lyckliga i sitt hem.

De som inte gifter sig eller de som inte kan få barn kommer att få de eviga välsignelser de söker men som just nu förblir utom räckhåll för dem. Vi vet inte alltid hur eller när välsignelser kommer, men löftet om evig avkomma kommer inte att förmenas någon trofast person som ingår och håller heliga förbund.

Din hemliga längtan och tårfyllda vädjan berör både Faderns och Sonens hjärta. Du kommer att få en personlig försäkran från dem om att ditt liv ska bli rikt och att du inte ska gå miste om någon väsentlig välsignelse.

Som en Herrens tjänare, enligt det ämbete som jag har ordinerats till, ger jag dem som lever under sådana omständigheter löftet att det i sinom tid inte kommer att fattas er något som är nödvändigt för er frälsning och upphöjelse. Armar som nu är tomma kommer att fyllas, och hjärtan som nu gör ont efter brustna drömmar och längtan kommer att helas.

En annan sanning som jag har fått insikt om är att den Helige Anden är verklig. Han är den tredje medlemmen i gudomen. Hans uppdrag är att vittna om det som är rätt och sant. Han uppenbarar sig på många sätt, bland annat genom känslor av frid och förvisning. Han kan också ge tröst, vägledning och tillrättavisning när det behövs. Den Helige Andens sällskap upprätthålls under hela vårt liv genom rättfärdigt leverne.

Den Helige Andens gåva förlänas genom en evangeliets förrättning. En som har myndigheten lägger händerna på en som nyligen blivit medlem i kyrkan och uttalar orden: "Ta emot den Helige Anden."

Enbart denna förrättning förändrar oss inte på något märkbart sätt, men om vi lyssnar och följer maningarna får vi få den Helige Andens välsignelse. Varje son eller dotter till vår

Mexico City, Mexiko

himmelske Fader kan få uppleva att Moronis löfte är verkligt: "Genom den Helige Andens kraft kan ni få veta *sanningen* om allting" (Moroni 10:5; kursivering tillagd).

En gudomlig sanning som jag har fått i mitt liv är mitt vittnesbörd om Herren Jesus Kristus.

Det viktigaste och mest grundläggande i allt vi gör, och förankrat genom uppenbarelser, är Herrens namn, som är den myndighet varigenom vi handlar i kyrkan. Varje bön som uppsänds, även av små barn, avslutas i Jesu Kristi namn. Varje välsignelse, varje förrättning, varje ordination, varje officiell handling görs i Jesu Kristi namn. Det är hans kyrka och den är uppkallad efter honom – Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga (se L&F 115:4).

Det finns en viktig händelse i Mormons bok där nephiterna "bad

till Fadern i [Herrens] namn". Herren visade sig och frågade:

"Vad vill ni att jag skall ge er?"

Och de sade till honom: Herre, vi vill att du talar om för oss det namn varmed vi skall kalla denna kyrka, ty det förekommer ordstrider bland folket om detta.

Och Herren sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag er: Hur kommer det sig att folket knotar och tvistar om detta?

Har de inte läst skrifterna, vilka säger att ni måste ta på er Kristi namn, vilket är mitt namn? Ty vid det namnet skall ni bli kallade på den yttersta dagen.

Och var och en som tar på sig mitt namn och håller ut intill änden skall bli frälst på den yttersta dagen.

Vad ni än gör skall ni därför göra i mitt namn. Därför skall ni kalla kyrkan

efter mitt namn, och ni skall åkalla Fadern i mitt namn så att han välsignar kyrkan för min skull" (3 Nephi 27:2–7).

Det är hans namn, Jesus Kristus, för "inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta" (Apg. 4:12).

I kyrkan vet vi vem han är: Jesus Kristus, Guds Son. Han är Faderns Enfödde. Han är den som blev dödad och den som lever igen. Han för vår talan inför Fadern. "Kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som [vi] måste bygga [vår] grundval" (Helaman 5:12). Han är ankaret som håller oss och skyddar oss och våra familjer genom livets stormar.

Varje söndag runt om i världen där församlingar samlas, bland alla folk och på alla språk, välsignas sakramentet med samma ord. Vi tar på oss Kristi namn och lovar att alltid minnas honom. Det finns inpräntat i oss.

Profeten Nephi förkunnade: "Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26).

Var och en av oss måste få ett eget vittnesbörd om Herren Jesus Kristus. Vi bär sedan det vittnesbördet för vår familj och andra.

Vi får inte glömma att det finns en motståndare som personligen försöker skada Herrens verk. Vi måste välja vem vi ska följa. Vårt beskydd är lika enkelt som att bestämma sig för att följa Frälsaren och se till att vi trofast är kvar på hans sida.

I Nya testamentet skriver Johannes att det fanns några som bestämde sig för att inte följa Frälsaren och hans

lärdomar och ”efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom.

Jesus sade därför till de tolv: ”Inte vill väl också ni gå bort?”

Simon Petrus svarade honom: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är Guds Helige” (Joh. 6:66–69).

Petrus hade fått det som alla som följer Frälsaren kan få. För att vara trofast hängivna Jesus Kristus måste vi godta honom som vår Återlösare och gör allt i vår makt för att leva efter hans lärdomar.

Efter alla år som jag levt och undervisat och tjänat, efter alla de miljontals kilometer jag har rest runt i världen, med allt jag har upplevt, finns det en stor sanning som jag vill dela med mig av. Det är mitt vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus.

Joseph Smith och Sidney Rigdon skrev ner följande efter en helig upplevelse:

”Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

Ty vi såg honom” (L&F 76:22–23).

Deras ord är mina ord.

Jag tror och *jag* är säker på att Jesus är Kristus, Guds Son, och att han lever. Han är Faderns Enfödde och ”medelst honom och genom honom och av honom skapas och skapades världarna, och deras invånare är födda som söner och döttrar åt Gud” (L&F 76:22–24).

Jag vittnar om att Frälsaren lever. Jag *känner* Herren. Jag är hans vittne. Jag känner till hans stora offer och hans eviga kärlek till alla vår himmelske Faderns barn. Jag bär mitt särskilda vittnesbörd i all ödmjukhet men med absolut visshet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste William R. Walker

i de sjuttios kvarum

Fasta i tron

Vi är alla rikt välsignade om vi känner till de berättelser om tro och uppoffringar som ledde våra förfäder till att ansluta sig till Herrens kyrka.

Jag älskar kyrkans historia. Kanske många av er har känt som jag, att min tro stärks när jag lär mig om den oerhörda hängivenhet som våra förfäder visade när de tog emot evangeliet och levde fasta i tron.

För en månad sedan firade 12 000 underbara ungdomar från Gilbert Arizona tempeldistrikt att deras nya tempel stod färdigt med ett inspirerande framträdande som visade deras beslutsamhet att leva rättfärdigt. Temat för firandet var ”Fasta i tron”.

Precis som de trofasta ungdomarna i Arizona hade gjort borde varje sista dagars helig bestämma sig för att leva ”fasta i tron”.

Psalmens ord lyder: ”Fasta i tron våra fäder förfäktat” (”Skall väl Sions ungdom vackla”, *Psalmer*, nr 176).

Vi kan lägga till: ”Fasta i tron våra far- och morfäder förfäktat.”

Jag undrade om var och en av de entusiastiska ungdomarna i Arizona kände till sin egen historia i kyrkan – om de kände till hur just *deras* familj hade blivit medlemmar i kyrkan. Det vore underbart om varje sista dagars helig kände till sina förfäders omvändelseberättelser.

Vare sig du är pionjärättling eller ej, så är mormonpionjärernas arv av tro och uppoffringar din arvedel. Det

är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas ädla arvedel.

Ett av de underbaraste kapitlen i kyrkans historia inträffade när Wilford Woodruff, en Herrens apostel, undervisade om det återställda evangeliet i Storbritannien år 1840 – bara 10 år efter kyrkans grundande.

Wilford Woodruff och andra apostlar hade inriktat sitt arbete på områdena Liverpool och Preston i England med betydande framgång. Äldste Woodruff, som senare blev kyrkans president, bad ständigt att Gud skulle vägleda honom i detta mycket viktiga arbete. Hans böner ledde till inspiration om att han skulle bege sig till en annan plats för att undervisa om evangeliet.

President Monson har lärt oss att när vi får inspiration från himlen så följer vi den direkt – vi skjuter inte upp det. Det var precis vad Wilford Woodruff gjorde. Med tydlig vägledning från Anden att han skulle ”bege sig söderut” begav sig äldste Woodruff av nästan omedelbart och reste till en del av England som kallas Herefordshire – ett jordbruksdistrikt i sydvästra England. Här mötte han en välbärgad bonde vid namn John Benbow som välkomnade honom med ”glatt hjärta och tacksägelse” (Wilford Woodruff, i